de Bergrede XXIII

En wanneer gij bidt…

* intochtslied 237 (opw.)
* stil gebed
  votum en groet

Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.

* lied 49

* gebed om de Heilige Geest
* lied 454
* bijbellezingen: N.T. Matt. 6:5-15
  Marc. 14:32-42
* lied 503

* preek n.a.v. Matt. 6:5-8
* gebed/voorbede

* slotlied 550:1 en 2 **collecte**

* zegenbede
* vervolg slotlied 550:3

De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.

Liederen uit Lofzangen en Gebeden (bundel Unie Baptisten) - sup. = supplement en uit Opwekking - opw.

Dat een christen toneel kan spelen, zelfs ronduit hypocriet kan zijn - schijnheilig, zagen we in de vorige preek waar ‘het geven’ aan bod kwam. Iets dat in hét Licht van Gods ‘geven’ - van Zichzelf in zijn Zoon - toch absoluut ondenkbaar en dus verwerpelijk is. Maar het mag toch op zijn minst stuitend worden genoemd, als een christen zou toneelspelen - hypocriet zou zijn - als het gaat om een onderwerp als dat van het gebed! Denken we ons alleen maar eens in om Wie het daarbij/daarin moet gaan!

‘Geven’ is van God uit op de medemens gericht, of op een zaak van God,het heeft voor je gevoel naar God toe iets *indirects*. Maar bidden is *direct*, helemaal gericht op God! En stellen we ons dan voor: daar ga je in door Gods poorten tot zijn troon in de naam van Jezus als… toneelspeler, onecht, doen alsof…! Kan dat? Kunt u zich zoiets voorstellen? Moet je je dan niet afvragen wat zo iemand die zo tot God komt drijft? Wat (wie…!) bezielt je dan?!
Jezus woorden in ons tekstgedeelte geven klip en klaar aan dat zoiets kan! Het gebeurdenota bene bij het geestelijk establishment van die dagen, zoals we vanuit Gods Woord weten. Maar de waarschuwing van Jezus aan het adres van de discipelen laat weten dat het ook bij de discipelen, volgelingen van Hem, niet ondenkbaar is! Zover vreet dezonde door. Zo ernstig is het zondaar zijn! Ach, eigenlijk wisten we dat ook wel, immers, zondaar zijn is God willen bedriegen als ten diepste de uiting van ‘als Hem willen zijn’. Mag ik dat concreet, begrijpelijk vertalen: zondaar zijn toont de staatvan het hart dusdanig, dat er één daar op de troon wil zitten, dan wel wil blijven ziten… ‘IK’ en dat zelfs al ben ik christen geworden! Met andere woorden, wij, u, jij en ik, lopen allemaal gevaar tot zelfs in het gebed!

In het omgaan vanuit Hem willen we ons vaak niet alleen handhaven bij bijvoorbeeld ‘geven’, maar juist en vooral in het omgaan *met* Hem blijkt die drang wat vaak aanwezig!
Want is Hij ons waarachtig *alles*? Zijn wij waarachtig van Hem, per dag, persituatie…, per gebed (persoonlijk of samen. Laat ik hier zelfs dit stellen: niet alleen als je toneelspeelt in je persoolijke gebedsleven (je ‘ik’ wilt handhaven) zul je dat ook in het gezamenlijke gebed doen, maar als je ‘angst’ hebt toneel te zullen spelen in het gezamenlik gebed, doe je het gegarandeerd eerst in het persoonlijke gebed!),
Zijn wij waarachtig van Hem, óók per gebed - want als toch iets volkomen overgave zal ademen dan is het toch ons gebed?!
Tot aan het verenigd worden met Hem zal dé uiting van gemeenschap met de Drie-enige God het gebed zijn! Hoe kostbaar is dus het gebed! Als er over één onderwerp veel geschreven is dan is het wel dit, het gebed, bidden! En we weten het allemaal tot in haar wezen heel mooi te omschrijven: ‘bidden is de adem van de ziel’. Zoals de mens zuurstof nodig heeft om te leven, zo heeft de christen het gebed nodig! Hoe waar! Maar hoe waar is het dan ook dat zoals *luchtvervuiling* als zodanig de gezondheid schaadt, niet zuiver bidden je geestelijk leven schaadt.
Gebed toont als het zuiver is je liefde tot Hem, de mate dat Hij in je leven de ruimte heeft! ‘Bidden’, zegt professor Hallesby in zijn overbekende boek “Het Gebed”, ‘is *je hart openestellen voor de Here Jezus, Hem toelaten*. Zo toont gebed de waarde van osn wedergeboren zijn’! ‘En kind van God’, las ik leders, ‘kan de Heiland niet dieper bedroeven dan door het gebed te veronachtzamen…’. Ik zou vanuit ons tekstgedeelte willen zeggen: een kind van God bedroeft de Heiland niet alleenontstellend door het veronactzamen van het gebed, maar kwetst Hem én schaadt zichzelf door onzuiver te bidden.
Is er een mooier beeld van wat christen zijn inhoudt denkbaar, dan de mens op de knieën voor God? Wordt ergens de Vader - kind verhouding duidelijker zichtbaar? Bidden is dé uiting van je persoonlijke relatie die je vanuit je ‘ja’ aanHem bent aangegeaan. Mag daar worden toneel gespeeld? *Kan* daar toneel worden gespeeld? Zegt de Bijbel niet dat de Vders bidders zoekt in Geest en in *waarheid*? Wat dat betekent?
Waar kan Gods Geest zich meer volkomen openbaren, manifesteren? Is het niet alleen dáár waar de Lamsgestalte zichtbaar wordt?! En waar wordt deze zichtbaar? Is het niet dáár waar de waarheid wordt erkent? Welkewaarheid? Deze, dat er alleen leven te vinden is in volkomen zelfverleis! Wees niet Jezus, het Lam Gods, die weg?
Zie de tweede Adam in de hof…, hoe tegengesteld aan de eerste Adam in de hof! Om de tegenstelling in de juiste proporties te zien met de gevolgen ervan: kijken we eerst een naar de eerste

Adam die op zeker ogenblik toneel speelde voor God, zich had ‘verkleed’ met vijgenbladeren, samen met zijn vrouw en toch ieder voor zich! En waarom dit toneelspel, dit verbergen? Omdat Adam (als eigendom van God!) gekozen had voor zelfhandhaving, zelfrealisatie, zelfverheffing: niet uw wil geschiedde, maar mijn wil! Adam zocht eigen wegen, zondigde, viel en was daarmee een zondaar… Zijn ‘IK’ kwam voor God! En dus moest hij in de realtie met God verstoppertje spelen, toneel! Wat was het gevolg in die hof? Hij maakte van het paradijs een hel! Want ieder die zichzelf voor God stelt, zichzelf, ook al heet hij Gods eigendom, niet volkomen verliest/verloren heeft, die meot wel toneel spelen. Diens christen zijn moet zich wel manifesteren als niet echt oprecht én, die voelt dat! ‘Ik mis iets…’! Iets? Dátgene waar het omgaat: de Geest van God ten volle! En het is juist dat gevoelen dat hels pijnnigt! En hoe demonisch kun je dan bij ontdekking reageren…, de schuld schuiven op God! Zie Adam! En wat een wonder! Hij God nam die schuld in zijn Zoon op zich! Onze schuld, zaad van Adam! Want kijken we nu naar de tweede Adam, Jezus Christus in de hof… Gethsemané, de hof van olijven - de hof waarvan de Hebreeuwse naam betekent: olijvenpers! Hij koos discipelen uit om mee te gaan. Vanmorgen ons! Hij, die voor zijn lijdensweg begon in Lucas 18 de discipelen de noodzaak van nooit aflatend gebed op het hart had gebonden. Hij vraagt hen met Hem te bidden en te waken… Ja, wat is bidden eigenlijk anders dan met Hem, onze Voorspraak!, mee bidden en mee waken! *Want de gebeden die gij bidt, hebt gij van Mij ontvangen…* mits we vetrouwd zijn met Hem… in de hof!
Het was een hel waarmee Hij zich geconfronteerd zag, dé hel!
Hoe waren de machten van satan, de verleider van het ‘IK’, zich bezig op te maken! In mensengedaante zou hij de Zoon straks kussen, daarmee de draak stekend met Psalm twee: Kust de Zoon.., om hem vervolgens tot spotkoning te vernederen… *lang leve de koning der Joden, kruist Hem, weg met Hem*!
De volle zwaarte van aler schuld, ons kiezen *tegen* Hem, ja van zelfs zijn discipelen (*jullie zullen allemaal aanstoot aan Mij nemen*) drukte zwaar op Hem! Ze zouden Hem verkleden, tot *toneelspeler* maken… maar, Hij was echt! Zelfs in de spot was Hij wat ze Hem maakten: KONING. En hoe?
Hier in de hof van Gethsemané, in de olijfpers, was het onder zware strijd - doodstrijd - tevoorschijn geperst. Waar de eerste Adam de doodsgeur verspreidde, verspreidde Hij *op de knieën – in het gebed = dé gemeenschapmet de Vader*, de geur van het leven, de geur *ten* leven! Hoor! Geef acht! Hier wordt hoorbaar, zichtbaar wat bidden moet zijn, de grondtoon ervan – de zuiverheid: *Niet mijn wil, maar uw wil geschiede*!

Lieve broeders en zusters, beste vrienden: hier werd beslecht wat straks op Golgotha zichtbaar zou worden gemaakt! Al in deze hof werd de overwinning behaald. De Vader wiste het gezwete bloed af en een engel schonk Hem kracht.
Na zijn derde maal op de knieën gelegen te hebben, kon Hij de slotfase aan…
De lucht was zuiver, zuiverder dan ooit te voren voor de mens… Hij heeft ons voorgeademd… getoond wat werkelijk ademen van de ziel inhoudt - Here leer ons bidden!
En hoe wonderlijk mooi dat Jezus dan dat grootste gebed leert, dat als geen gebed zo nadrukkelijk begint met *waarom* het gaat en hoé dát bereikbaar is, ja sowieso het leven: brood, verzoening, vrede: *Onze Vader die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd…* Hoe worstelde Hij dit uit: *niet mijn eer o God, niet voor en bij de mensen en niet voor U, Uw eer alleen! De eer die zoek was op aarde… Uw Koninkrijk kome…* Is dat niet *waartoe* de mens gschapen was en wat hij in zijn val was kwijtgeraakt? Paedise lost!
Wie zijn leven wil behouden, zijn ziel, het ‘IK’ handhaven, die zal hem verliezen, mar wie zijn leven verliest om mijnentwil die zal het behouden…
Daarom dat zijn bidden ons bidden moet zijn: *uw wil geschiede*. Het gaat in de gemeenschap met de Vader toch altijd om zijn eer, heten wij niet daartoe geschapen?!
Zo, en zo alleen maakte Hij het verloren paradijs tot gevonden.
Was door de ongehoorzaamheid van één mens de zonde in de wereld gekomen, door de gehoorzaamheid van Jezus, de tweede Adam, is de verlossing bewerkt.
Laat los en je zult losgelaten worden! Hét grote geheim - de waarheid - van bidden, van bidden waarin en waardoor de Geest werkt! Niet mijn IK, maar Christus - zelfverlies allereerst voor God en dan, net als bij geven, voor de mensen!

Bidden, echt bidden, is zo telkens sterven aan jezelf. In de behandeling van het Onze Vader zullen we nog gaan zien hoe waar het is wat (wijlen) ds Sillevis Smitt in zijn boek 'het Onze Vader' schreef, namelijk dat in elke bede van dat gebed het 'IK' zijn rechtmatige chrsitelijke dood sterft!
De overwinning van Golgotha (met de aanzet daartoe behaald in de hof van Getsemané) mag ten volle de onze zijn middels het gebed, bidden. Ze zal ten volle de onze zijn als ons gebed dus gekenmerkt wordt door zelfverlies - in de binnenkamer en bij het gezamenlijk bidden.
Waar in een gemeente gefaald wordt in dit laatste, wordt het falen schrijnend zichtbaar in het eerste…
Hoe is het bij ons persoonlijk als het gaat om bidden?
Heeft de Here Jezus ons heir en nu aangesproken, aan kunnen spreken - want besef: het is geen kwestie van wel of niet kunnen bidden (persoonlijk en samen) maar van willen bidden of niet. En de wil is het 'IK'…
De Vader zoekt aanbidders in Geest en in waarheid! Adam waar zijt gij… Slaap je? Kun je nie één uur met Hem waken?!
Kennen wij de waarde van het verborgene van de binnenkamer - een ervaring die een bidstond absoluut niet uitsluit! Want, het verborgene wil zeggen: afgezonderd, de mensen en omstandigheden buiten, volkomen gericht op Hem! In die intieme relatie liggen de schatten van Gods liefde voor ieder bereikbaar! Daar wordt genade als genade merkbaar en toegankelijk.
Hij wil zó graag waarmaken, laten ervaren wat het offer in en van zijn Zoon betekent voor ons allen in en door gebed!
In zijn gemeenschap kiemt er leven en levens volheid meer en meer…
Zie het Lam Gods!
Kun je het nog langer uithouden, je toneelspel?
Voor de mensen ja, maar God ziet in het verborgene, kent je staat volkomen - meet daaraan de waarde van je bidden! Hoe sta je voor Hem en je naaste? Zoek je zijn eer? Dáár gaat het met Pasen om! Daar gaat het vauit Pasen om totdat Hij komt en met Hem het loon…
Wat je ontvangt, heb je zelf mee in de hand!
Mag de liefde van God de volle ruimte hebben bij ions allen, persoonlijk en samen – hoe heerlijk zal dan ons loon zijn!

Mag uw naam maar eer ontvangen,
't ga mij slecht of 't ga ons goed;
dat alleen is ons verlangen,
trouwe Vader, wat Gij doe!.
Eer is 't ons, hoe laag het schijn',
zalig, niets voor U te zijn…

Here leer ons bidden

Amen.